

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

B'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ. — Εἰς Φλωρεντίαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 30 Μαΐου 1879.

Ἀγαπητῆ μου φίλη,

Θὰ μείνης, μοῦ γράφεις, ἡμέρας τινὰς ἀκόμη εἰς Φλωρεντίαν, διὰ νὰ ἀπολαύσης ἀνέτως τὰ παντοσειδῆ θέλητρα τῆς τοςκανικῆς μεγαλόπολεως. Θέλεις νὰ θαυμάσης μέχρι κόρου τὴν Ἀφροδίτην καὶ τοὺς Παλαιστὰς τῆς Tribuna, τὰς θαυμασίας γλυφὰς τοῦ Γιβέρτη ἐπὶ τῶν ὀρειχαλκίνων πυλῶν τοῦ Βαπτιστηρίου, τὴν περιώνυμον Καθημένην Παραγίαν τοῦ Ῥαφαήλου ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττη, καὶ τὴν Νύκτα, τὸ γλυπτικὸν ἀριστούργημα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Θέλεις νὰ ἐπανίδης ἐκ τετάρτου καὶ πέμπτου τὸ σύμπλεγμα τῶν Νιοβιδῶν, νὰ παραδράμης τὸν Ἄρνον ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν τῶν πυκνῶν δενδροστοιχιῶν τῶν Cascine, νὰ καθήσης ἀπαξ ἐτι ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν σκιάδα τοῦ Bello Sguardo, καὶ νὰ ἐκδράμης πρῶτῃ, πρὶν ἢ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, εἰς τὸ Φιζζολε, διὰ τῆς μυροβόλου φλωρεντινῆς πεδιάδος, ἣν κοσμεῖ αὐτοφυῆς ἡ ἀγριορόδοι καὶ ὁ ἴαμος. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ γράφεις μὲ τὴν ὑπερφηάνειαν καὶ μὲ τὴν αὐτάρκη εὐχαρίστησιν, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐπίστευον, ὅτι τὸ κάμνεις διὰ νὰ κινήσης τὸν φθόνον μου, ἂν συγχρόνως δὲν μοῦ ἐξήτεις καὶ νέα Ἀθηναϊκά. Δὲν ἐπαναλαμβάνεις μὲν πλέον τὰς ἐπιτιμήσεις τῆς τελευταίας σου ἐπιστολῆς, οὐδὲ πνέει πλέον τὸ γράμμα σου θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν, ἀλλ' ὁ φιλαθηναϊσμός σου, ἂν καὶ δὲν ἔχει τὴν πρώτην ἐκείνην ἀγρίαν του ἐξαψιν, ἔγεινεν ὅμως ἐπιμονώτερος, καὶ κινδυνεῖ νὰ μεταβληθῆ εἰς νόσον χρονίαν. Τί κάμνουν αἱ Ἀθηναί; ἤρχισε τὸ Φάληρον; ἐκτίσθη τὸ νέον θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος; ἤλθεν ὁ θίασος τοῦ Ταβουλάρη; ἔγειναν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ἰωδείου; Ὅλα σου αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα παρατάσσονται κομβολογηδὸν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ ζητοῦν ἀπάντησιν ταχεῖαν καὶ λεπτομερεῖ.

Ἄς σοῦ ἀπαντήσω λοιπὸν, ἀφοῦ

Il n'est pas avec toi des accommodements, ὡς θὰ ἔλεγε φίλος μου τις ἐπιφυλλιδιογράφος παρρωδῶν χάριν σου τοῦ Μολιέρου τὸν στίχον.

Καὶ ἐν πρώτοις, τί κάμνουν αἱ Ἀθηναί. Αἱ Ἀθηναί πρὸ παντός, ἀγαπητῆ μου, ὀμιλοῦσι πολιτικά. Ἐρωτῶσιν, ἂν ἔφθασεν ὁ Φουρνιὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἂν προσεκλήθη ἡ κυβέρνησις νὰ διορίσῃ ἐκεῖ ἀντιπρόσωπον, ἂν καὶ πότε πρόκειται νὰ διαταχθῶν αἱ νέα βουλευτικὰ ἐκλογαί, ἂν ἔγειναν οἱ συνδυασμοὶ τῆς δεῖνα καὶ δεῖνα ἐπαρχίας, ἂν τὸ δανειὸν μας καλύπτεται ταχέως, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά! Περί αὐτῶν ὅμως πάντων εὐτυχῶς σὺ δὲν ἐνδιαφέρεσαι.

Ὁ Θεὸς σὲ προσφύλαξεν ἀπὸ τὴν λύμην τῆς πολιτικῆς. Τὰ κύρια ἄρθρα τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων δὲν κινουσιν εὐτυχῶς τὸν θαυμασμόν σου, δὲν ἀναγινώσκεις τὸν Μακώλαιον, οὐδὲ τοὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος εἰς γαλλικὴν μετάφρασιν, καὶ προτιμᾷς νὰ ὀμιλῆς περὶ τῆς βρογχίτις καὶ τοῦ κοινοτοῦ μάλλον ἢ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐκβάσεως τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Δὲν σοῦ ὀμιλοῦν λοιπὸν περὶ πολιτικῶν, διότι ἄλλως οὔτε τὰ γνωρίζω, οὔτε τὰ ἐνοῶ. Σοῦ σημειῶ μόνον ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁσάκις οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ὀμιλοῦσι περὶ πολιτικῶν, ἀσχολοῦνται σπογγίζοντες τὸν ἰδρωτὰ ὅστις περιβρέει τὰ μέτωπά των, ῥοφῶντες, οὐχὶ εὐχαρίστως ἐννοεῖται, τὸν κοινοτόν, ὅστις, κατὰ τὸ βαθύ λόγιον τῆς πρώην δημοτικῆς ἀρχῆς, θὰ μείνῃ ἐν Ἀθήναις ἐφ' ὅσον θὰ μείνῃ καὶ ἡ ὀμίχλη ἐν Λονδίῳ, παγωτοφαγοῦντες καὶ γλωσσαλογοῦντες τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ Σολωνεῖῳ, καὶ μὴ κατορθοῦντες πολλάκις, μ' ὄλην αὐτῶν τὴν παταγώδη καὶ ἀσθματικὴν ἀναπνοήν, νὰ δροσίωσιν ὀλίγον τὸν ἀέρα, ὅστις τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἦτο ἀληθῶς πνιγηρὸς.

Τώρα—προχωρῶ βλέπεις κατὰ τάξιν—τί κάμνει τὸ Φάληρον; Τὸ Φάληρον ἤρχισε τὰς πανηγύρεις του τὴν προχθὲς κυριακὴν. Τὰ λουτρά, ἐννοεῖται, δὲν ἤρχισαν ἀκόμη, καὶ οἱ συνήθεις των θαμῶνες ἀρκοῦνται ἀναπνέοντες ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τὴν ἰωδοῦχον αὔραν τῶν κυμάτων, πλὴν ἐνὸς μόνου κυρίου, εἰς ὃν οἱ ἰατροί, ἕνεκα τῆς πασχούσης ὑγείας τῶν ῥοδίνων του παρειῶν, παρήγγειλαν, ὡς λέγει, νὰ κάμνῃ ἐνενηκοντα λουτρά καὶ νὰ τρώγῃ ἐνενηκοντάκις τὴν mayonnaise τοῦ φαληρικοῦ ἐστιατορίου, καὶ ὅστις, ἐπομένως, ἀρχίζει πρῶτος πάντοτε τὰ λουτρά του καὶ τὰ τελειώνει τελευταίος. Διηγοῦνται μάλιστα, ὅτι πέρυσιν, ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου ἀπεφασίσθη νὰ ἀφαιρεθῶσιν οἱ λουτῆρες ἕνεκεν ἐλλείψεως λουομένου, εὔρον αὐτὸν ἐν τούτοις οἱ ἐργάται ἐντὸς ἐνὸς λουτῆρος, ἐνδεδυμένον, ἐννοεῖται, ὡς ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς ἀμαρτίας, κρατοῦντα σφιγτὰ τὰς δοκοὺς τοῦ παραπήγματος, καὶ μὴ συναινοῦντα νὰ παύσῃ τὰ λουτρά του, διότι . . . τοῦ ἔλειπον ἐτι δύο πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐνενηκοντα. Ἄν δὲν ἤρχισαν ὅμως ἀκόμη τὰ λουτρά, ἤρχισαν αἱ παραστάσεις. Παραστάσεις! Ὁ ἀναφανήσης βέβαια. Καὶ ἐφέτος λοιπὸν πάλιν παραστάσεις; Μάλιστα! Καὶ ἐφέτος πάλιν παραστάσεις εἰς τὸ πείσμά σου, καὶ διὰ νὰ ζηλιεύς! Τί τάχα ἐνόμισες; ὅτι, ἐπειδὴ πέρυσιν καὶ προπερυσιν ἀπέτυχε ἁπῶς τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου, ἠθέλομεν ἀποκάμει ἐφέτος καὶ βαρυνθῆ; Διόλου, καὶ ἠπατήθης πολὺ, ἂν τὸ ἐνόμισες. Ἐχομεν λοιπὸν καὶ ἐφέτος θέατρον εἰς τὸ Φάληρον, καὶ θέατρον μάλιστα γαλλικόν, καὶ συρρέομεν πάλιν ἐκεῖ ἄθροοι ἀπὸ τῆς προχθὲς Κυριακῆς, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ συνωθούμεθα ἵνα ἀκούσωμεν τὴν Ὠραίαν Μυροπόλιν, καὶ ἀπολαύ-

μεν πάλιν μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, τοῦ θορυβώδους μὲν ἀλλὰ διασκεδαστικοῦ ἐκείνου θεάματος, ὅπερ παρέχουσι οἱ ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος συσσωρευόμενοι ἄνδρες, οἱ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡρωϊκῶς ἀγωνιζόμενοι πρὸς προκατάληψιν θέσεως ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ. Ὁ ἐφετεινὸς θίασος δὲν εἶνε κακὸς ἐν συνόλῳ, οὐδὲ δικαιοῦται τις νὰ ἔχη μείζονας περὶ αὐτοῦ ἀπαιτήσεις, ὅταν ἀναλογισθῇ ὅτι εἶνε θίασος ὑπαίθρου θεάτρου, καὶ ὅτι μία μόνη δραχμὴ εἶνε ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλοτε ἡ ἑταιρία τοῦ Σιδηροδρόμου μᾶς εἶχε συνειθίσει νὰ πληρώνωμεν δέκα μόνον λεπτὰ διὰ τὸ θέατρον, καὶ ὅτι ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐποχὴν. Λέγουσι μάλιστα, ὅτι ὁ χρυσοῦς ἐκείνος αἰὼν ὑπῆρξε καὶ διὰ τὴν ἑταιρίαν χρυσοῦς. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε ἡ δεκάρα ἐκείνη ἦτο καθαρὰ ἀστεϊότης, καὶ δὲν δύναται τις εὐλόγως νὰ ζητῇ καθ' ἑκάστην ἀστεϊότητος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ φαληρικὴ διασκεδάσις εἶνε μία τῶν ὠραιότερων μας θερινῶν διασκεδάσεων, αἵτινες ἄλλως δὲν εἶνε λίαν ἀφθονοὶ, καὶ ὁσάκις μάλιστα, ὡς ἐφέτος, δὲν λαμβάνει τὰς τραγικὰς διαστάσεις τοῦ *Φάουστ*, τῆς *Λουκίας*, τῆς *Νόρμας* καὶ τῶν *Καθαριστῶν*, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς πινάκια ἐλαφρὰ καὶ εὐκατάποτα, ὁποῖα εἶνε, μ' ὅλα τῶν τὰ ἐλαττώματα, αἱ Ὀρφεμπαχιάδες, δύναται τις νὰ λησμονήσῃ εὐαρεστότατα παρὰ τὸ γλαυκὸν κύμα τοῦ Φαλήρου, ὑπὸ τὴν θερινὴν πανσέληνον, καὶ πρὸς ὀρχηστικὴν τινα μελωδίαν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, τὸν καύσωνα καὶ τὸν κονιορτὸν τῆς πρωτευούσης.

Περὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἄλλων περιλισίων διασκεδάσεων δὲν σοῦ γράφω σήμερον, διότι δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ τὰς ἴδω. Ὁ ἰατρός μου, ὅστις, σημειῶσαι, φορεῖ ἀκόμη τὸ ἐσπέρας τὸν ἐπενδύτην του, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μεταβῶ ἐκεῖ τὴν ἐσπέραν, διότι, λέγει, εἶνε πολλὴ ὑγρασία. Δὲν θὰ τὸν ἀκούσω ὁμως—σοῦ τὸ ἐξομολογοῦμαι ὑπὸ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην—καὶ ἡ προσεχὴς μου ἐπιστολὴ θὰ ἦνε πλήρης γερμανικῶν ἁσμάτων, καὶ πάθους ἐλλήνων ὑποκριτῶν, καὶ ἀμαρῆ ἀνατολικῶν, ἂν, ὡς ἐλπίζω, ἔλθῃ ἕως τότε ὁ ἀνυπομόμως ἐκ Σμύρνης προσδοκώμενος θίασος.

Εἰς τὸ Ῥδεῖον τώρα. τὸ ὁποῖον ἀφῆκα βλέπεις τελευτάων, pour la bonne bouche. Ὅτε, πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν, συνεστήθη ὁ μουσικὸς καὶ δραματικὸς σύλλογος ἐν Ἀθήναις, καὶ σκοπὸν αὐτοῦ ἐκήρυξε τὴν μόρφωσιν ἐλλήνων ἀοιδῶν καὶ ἠθοποιῶν, καὶ τὴν διάδοσιν ἐν γένει τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος, εἰς τόπον ὅπου ἀπόλυτος σχεδὸν κύριος ἐδέσποζεν ὁ ἀμαρῆς, οἱ πλεῖστοι, ἐνθυμοῦμαι, ἐχαιρέτισαν τὴν σύστασιν αὐτοῦ μὲ δυσπιστίας μειδίαμα, ὀλίγοι δὲ μόνις πλήρεις ἐλπίδων αἰσιδόδοξοι ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου ἰδρύματος. Τὰ πράγ-

ματα σήμερον δὲν ἐδικαίωσαν μὲν εἰσέτι ἐντελῶς τοὺς αἰσιδοδόξους, διέψευσαν ὁμως ἤδη τοὺς ἀπέλπιδας ἐκείνους, οἵτινες ἀφθονοῦσι δυστυχῶς παρ' ἡμῖν, καὶ νομίζουσι πάντοτε, ὅτι παρέχουσι δεῖγμα βαθείας κρίσεως καὶ δυνάμεως μαντικῆς, ἂν ἐκ προαιμίων φανῶσι δυσπιστοῦντες πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν γενναίας τινος ἐπιχειρήσεως, καὶ καταδικάσωσιν ἐκ προκαταβολῆς, ὡς ματαίαν ἢ πρόωρον, τὴν παρ' ἡμῖν εἰσαγωγὴν τῶν στοιχείων ἐκείνων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὰ ὑγιέστερα τῶν συστατικῶν του. Τὸ Ῥδεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ἦτοι τὸ κύριον ἴδρυμα τοῦ μουσικοῦ καὶ δραματικοῦ συλλόγου, δὲν παρήγαγεν εἰσέτι, εἶνε ἀληθές, ἠθοποιούς, διότι ἀρχήθεν, ἀγνωθὲν ἐκ τίνων σκέψεων ὀρμώμενος, ἐπέστησεν ὁ σύλλογος τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς καταρτισμὸν καὶ μόρφωσιν τοῦ μουσικοῦ ἰδίως τμήματος. Παρήγαγεν ὁμως ἤδη ἰκανῶς μορφωμένους μουσικὸς καὶ ἀοιδούς, ἐκατέρου τοῦ φύλου, ἐξεπαίδευσεν ὀρχήστραν ὀλόκληρον, ἐκ τε χυτικῶν συγκειμένην καὶ βιομηχανῶν, ἐδίδαξε τὴν ὠδικὴν καὶ τὴν ὀργανικὴν μουσικὴν τοὺς τροφίμους τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζῆ-Κώστα, ἔδωκε πολλὰς μέχρι τοῦδε συναυλίας, ἀκουσθείσας μετ' εὐχαριστήσεως καὶ δικαίας, ἐννοεῖται, ἐπιεικειᾶς, καὶ τέλος πάντων—τώρα ἐτοίμασε τὸ μεγαλείτερον τῶν ἐπιφωνημάτων σου—ἐξετέλεσε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὀλόκληρον μελόδραμα—τὴν Βετλὴν τοῦ Δονιζέττη—ἀπὸ τῆς μικρᾶς σκηνῆς τοῦ θεάτρου του. Τὸ ἐπερίμενες αὐτό; Ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, δὲν τὸ ἐπερίμενα. Δὲν σοῦ γράφω περὶ τοῦ κειμένου τοῦ μελοδράματος, ὅπερ εἰς τῶν καθηγητῶν τοῦ Ῥδεῖου μετέφρασαν ἐλληνιστί, διότι εἶνε αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀσήμαντον, καὶ ὀλίγη ἐπομένως ἡ βλάβη, ἂν ἡ ἐλληνικὴ μετάφρασις ἤρξησε κάπως τὴν ἀσημαντότητα του· ἐκτὸς δὲ τούτου, εὐτυχῶς αἱ λέξεις δὲν ἀκούονται, καὶ ὁ ἀκροατὴς εὐχαριστούμενος ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς μελωδίας καὶ τοῦ ὑποπτεροῦ ρυθμοῦ τῆς μουσικῆς, δὲν προσέχει εἰς τὰς περιέργους περιπαθεῖς φράσεις, τὰς ὁποίας ἀνταλλάσσουσι οἱ δύο ἑρασταί. Ὅτι ὁμως πρέπει νὰ σοῦ γράψω, διότι μεγάλην καὶ ἀπροσδόκητον μ' ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν, εἶνε ἡ ἐπιτυχία τῶν χορῶν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ τῆς ὀρχήστρας κατὰ δεύτερον. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη εἶνε καθαρὸν καὶ ἀναντιρρήτον προῖόν τῆς διδασκαλείας τοῦ Ῥδεῖου, καὶ ἀληθῆ παρήγαγεν ἐκπληξιν εἰς τοὺς ἀκροατάς. Νέοι καὶ νέαι, ἀπὸ δύο μόλις ἢ τριῶν ἐτῶν διδασκόμενοι ἐν τῷ Ῥδεῖῳ, ἐξετέλεσαν τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ὁμοφωνίας τοῦ μελοδραματικοῦ μὲ πολλήν, καὶ τονικὴν καὶ χρονικὴν, ἀκρίβειαν, καὶ οὐδὲ ὅπως ἦσαν ὑπερβολικὰ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, ἅτινα ἐπεδοκίμασαν καὶ ἐνεθάρρυναν τὸν νεαρὸν ἐκείνον θίασον. Δικαίᾳ ἐπίσης ἦτο ἡ ἐπιδοκιμασία καὶ ἐνθάρρυνσις τῆς πρωταγωνιστρίας, δεσποινίδος

Βίσελ, ἥτις δὲν ἔχει μὲν πλήρη καὶ τελείαν φωνὴν ὑψιφώνου, ἐτραγώδησεν ὁμῶς ἀψόγως τὸ μέρος τῆς, καὶ θέλει βεβαίως καταστῆ δόκιμος ἐλαφρὰ ὑψιφώνος, ἂν ἐξακολουθήσῃ ἀσκουμένη μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, καὶ ἀποφεύγῃ ἰδίως νὰ κουράζῃ τὴν φωνὴν αὐτῆς. Περὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, τοῦ ὄξυφώνου καὶ βρυφώνου, non ragioniam, ὡς λέγει ὁ Δάντης. Προθυμίαν εἶχον πολλὴν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ἐνθυμεῖσαι τί λέγει τὸ γραφικὸν βῆτόν.

Τέλος πάντων, φιλετάτη, ἠκούσαμεν ἐν Ἀθήναις μελόδραμα ἐλληνιστὶ ἀδόμενον ὑπὸ ἐλλήνων. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀξίον λόγου, φαντάζομαι δὲ ποῖος ἐνθουσιασμός θὰ καταλάβῃ σὲ τὴν πατριώτιδα, καὶ ποῖος διθύραμβος θὰ ᾄδῃ ἢ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν ἐπιστολήν μου. ΣΟΦΙΑ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ βουκόου

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

177.

Ἢ ἐπιμονὴ οὔτε ἐπαίνων, οὔτε κατακρίσεως νομιζέται ἀξία· διότι οὐδὲν αὐτῇ ἄλλο εἶναι, εἰμὴ διάρκειά τις τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν· τὰς ὀρέξεις δὲ καὶ τὰ αἰσθήματα οὔτε ν' ἀποβάλλῃ τις δύναται, οὔτε νὰ προσλάβῃ.

178.

Ἢ αἰτία, δι' ἣν ὁ ἄνθρωπος τοὺς νέους γνωρίζουσι στέργει, κυρίως δὲν εἶναι ὁ ἐκ τῶν παλαιῶν κόρος, οὐδὲ τὸ ἐκ τῆς μεταβολῆς εὐχάριστον, ἀλλ' ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ πρὸς τοὺς γνωρίζουσι τοὺς παλαιούς, τοὺς μὴ θαυμάζοντας αὐτὸν ἀρκούντως, καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θέλουσι θαυμάσει αὐτὸν πλειότερον οἱ μὴ εἰσέτι καλῶς αὐτὸν γνωρίζοντες.

179.

Ἢ ἐνίοτε ἀπερισκέπτως μεμφομένα τοὺς φίλους ἡμῶν, θέλοντες νὰ δικαιολογήσωμεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἡμετέραν ἀπερισκεψίαν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερὶς ὀρίζει ὡς ἐξῆς τὴν σημερινὴν σημασίαν λέξεων τινῶν :

Βίος. Καίρος πρὸς ἀργυρολογίαν.—Χρήματα. Ὁ σκοπὸς τοῦ βίου.—Ἀνήρ. Μηχανὴ πρὸς ἀποκτῆσιν χρημάτων.—Γυνή. Μηχανὴ πρὸς κατανάλωσιν αὐτῶν.—Παιδιά. Ὁμοία μηχανὴ μικρά.

— Μαυμά, ἔλεγε μικρὰ τις κόρη πρὸς τὴν μητέρα τῆς, δὲν ἡμπερῶ νὰ βγάλω τὰ μαλλιά τῆς κούκλας μου.

— Καὶ διατί νὰ τὰ βγάλῃς ;

— Διὰ νὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, παιδί μου, ὅλος ὁ κόσμος πλαγιάζει μὲ τὰ μαλλιά του.

— Τὰ κορίτσια μάλιστα, ὅχι ὁμῶς καὶ ἡ

μαυμά. Σὺ βγάζεις κάθε βράδυ τὰ δικά σου, καὶ ἐγὼ θέλω ἡ κούκλα μου νὰ ᾄδῃ κυρία καὶ ὄχι κηρίτσι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * * * Ἢ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἐάν ποτε αἱ γυναῖκες παρευρίσκοντο ἀφανεῖς ἐν ὀμιλίᾳ γινομένη μετὰ τῶν ἀνδρῶν μετὰ εὐθυμῶν γεύμα. Ἐκεῖ θὰ ἔβλεπον ἀκριβῶς τὸν βαθμὸν τῆς χρηστοτηθείας ἡμῶν, καὶ πόσον εἴμεθα ἀξιοὶ τῆς ἐμπιστοσύνης των ! (Octave Feuillet).

Κατ' ἔτος εὐρίσκονται ἐν τοῖς γραμματοκλιματίοις τοῦ Λονδίνου πολλαὶ χιλιάδες ἐπιστολῶν ἀνευ ἐπιγραφῶν. Κατὰ τὸ παρελθὸν δὲ ἔτος ἐλησημονήθησαν ἐν ταῖς ἀμάξαις τοῦ βορείου σιδηροδρόμου 804 ἀλεξιβρόγια, 400 μανδύλια, 274 ῥάβδοι, 270 πῖλοι καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΙ

3.

Μελάνη μαύρη.

Ἐντὸς ὕδατος καθαροῦ 10 λιτρῶν ἀφίνομεν ἐπὶ 36 ὥρας :

Noix de galle concassées (Κηκίδιον γονδροκόπανισμένον) . . . . . 5 Kilogrammes

Bois de campêche (Ξύλον καμπεχαῖον : μπακαμίον) . . . . . 150 grammes

Ἐπειτα βράζομεν τὸ μίγμα ἐπὶ δύο ὥρας καὶ τὸ σακελίζομεν (σουρόνομεν). Ταυτοχρόνως ἔχομεν ἐτοίμην διάλυσιν :

Sulfate de fer (Θεῖκου σιδήρου : βιτριολίου) 1,000 grammes.

Gomme arabique (Κόμμος ἀραβικῆ) 1,000 grammes

Ἐντὸς 5 λιτρῶν ὕδατος Ἐνοῦμεν πάντα τὰνωτέρω ἀναταράσσομεν τὸ παραχθέν μίγμα, καὶ το ἐκθέτομεν ἐπὶ 2-3 ἡμέρας ἀνοικτὸν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπειτα μεταγγίζομεν αὐτὸ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἵνα μὴ θολωθῇ, τὸ μυρίζομεν διὰ 50-60 σταγόνων ἐλαίου λαβάνδας καὶ το ἐγκλείομεν ἐν φιάλαις.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

« Ἢλθες εἰς τὸ θέατρον, λέγει πού ὁ Δουμά υἱός, χωρὶς τὴν κόρην σου, καὶ εἶχες δίκαιον. Οὐδέποτε πρέπει νὰ φέρῃς τὴν θυγατέρα σου εἰς τὸ θέατρον, ἄς το εἴπωμεν ἀπαξ διὰ παντός. Οὐ μόνον τὸ ἔργον εἶνε ἀνήθικον, ἀλλ' εἶνε καὶ ὁ τόπος τοιοῦτος. Πανταχοῦ ὅπου στηλιτεύουσι τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχει τις γύμνωσις, ἣν δὲν πρέπει νὰ θέσωμεν ἐνώπιον ὄλων τῶν ὀφθαλμῶν. . . Ἐκεῖ ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ἡμεῖς οἱ μεγάλοι, οἵτινες πολλὰ ἐμάθομεν ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἔχομεν νὰ εἴπωμεν πράγματα ἅτινα δὲν πρέπει νὰ ἀκούσωσιν αἱ κόραι. . . Ἄς μάθωμεν καλῶς, ὅτι τὸ θέατρον, ὃν ἡ ἀπεικόνισις καὶ ἡ σάτυρα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἠθῶν, αἰείποτε εἶνε ἀνήθικον, αὐτῶν τούτων τῶν παθῶν καὶ τῶν ὑπόπτων ἠθῶν ὄντων ἀνήθικων. »